

VECKOBLADET

UTGIVET AV VPK OCH KU I LUND

21

Utkommer fredagar

1986 12:e årg

Lösnummerpris 2:00

Fredagen den 6 juni

Lund möter León

Sherryn och apelsinjuicen stod framdukad mellan de pösiga fåtöljerna, den svenska och nicaraguanska flaggan flankerade den stora med Lundavapnet och in i salen trädde kommunfullmäktiges ordförande Nils Arne Andersson och Arne Anmo.

De som skulle mottas i Rådhusets magnifika bopningar var landshövdingen från provinsen León och områdets industriminister. De kom på officiellt besök till sin vänort Lund.

De församlade journalisterna ställde frågorna enligt formulär 1A, och de utländska besökarna svarade artigt enligt samma formulär. Dessutom fick de frågan om de bara hade vänorter i socialistiska städer (som om Lund skulle vara en sådan).

Men det fanns även några andra frågor som måste ställas, även om de dunsade runt som elefanter i en glasbutik. De var t.ex.: -Vad har hänt med det kommunala överskottsmaterialet som fullmäktige i jan 84 beslutat skulle skänkas till Nicaragua? Vilka siffror kan herr fullmäktigeordförande presentera för våra gäster från mottagarlandet?

-Och vykortet, som fullmäktige beslöt skulle framställas och säljas på Konsthallen. Behållningen skulle gå till museet i León, kanske finns det någon liten grundplåt att överlämna i samband med det prominenta besöket?

-I vänorten Leon finns det ju mycket lundensiskt engagemang, dels via föreningen Nicaragua, dels via stödskommittén och även

från universitetet och enskilda. Vad har kommunen för rutiner när det gäller att sända sina invånare till vänorten? För det finns väl någon anledning att ha en vänort?

Det var inga behagliga frågor, som sagt. Varken att ställa eller att besvara.

Värdarna harklade sig, tittade lite på varandra, frågade lite - ja hur var det nu egentligen med det

och det var visst för skrymmande så det gick väl inte att skicka... Någon ansvarig på kommunen? Nej, det finns inte, det var väl stödskommittén som skulle vara part där, eller hur var det nu?

-Vykortet på Konsthallen, ja, ett beslut finns det, det gör det, men det måste vara Konsthallens ansvar Konsthallen ja, fråga Konsthallen, det är deras avdelning.

Per Håkan Ohlsson (m)

- kanske Lennart Prytz (s) eller Stig Nilsson (vpk) som fick hålla sig lite i bakgrunden, kunde hjälpa till med svaren på de lite ovanliga frågorna?

Sammanfattningsvis blev frågorna besvarade enligt följande:

-Eftersom vänorten är så nyligt etablerad - detta är faktiskt det första officiella besöket, även om Gladys Baez togs emot förra sommaren - har kommunen inte hunnit upprätta några rutiner vad gäller besök och dylikt.

-Överskottsmaterialet, ja, det var väl skolmaterial det främst gällde,

Politiska beslut som inte följs, det måste väl vara varje journalists uppgift att uppmärksamma. Men inte arbetarrörelsens tidnings ut-sändas, inte:

-Verkligen inte. Jag är här för att skriva om mottagningen, ingenting annat. De andra, djupanalyserande frågorna får behandlas i någon speciell artikel som handlar just om det. Och dom skriver Britta Collberg. Så Britta, om det nu bara är du som fixar det - vi väntar på dig!

Cajsa Carrén
frilansjournalist

Frusna bananer i varma magar

För sjätte året i rad gick Djingis Kahns BANANFEST av stapeln uppe på Östra Torn. Området är ju känt för en glad profil med mycket aktiviteter och stort umgänge mellan grannarna och detta har tagit sig sitt största uttryck i bananfester varje vår.

Detta året var ambitionen att banta ner festandet till en lite mer anspråkslös nivå eftersom förra årets fest blivit lite för mycket av stadsfest och många östratornsbor kände sig bortkomna. I karnevals-tåget på fredagskvällen märktes det också att det nu var en mer lokal fest. Men även om tåget var mindre än tidigare så var stämningen på topp och utklädda i allsköns kläder och till toner av dragospel, trummor och trumpeter drog tåget från Bananparken ner genom Spexaren till gamla Östra Torn.

Musik i natten

Fredagskvällen fortsatte med ungdomsmusik i det stora cirkustältet där grupper som Pim Pam Pum, Antimarkassar och New Rotics underhöll den unga publiken med moderna toner.

Kvarterets äldre drogs till gillestugan där man först lyssnade till Lunds renässansorkesters bejublade föreställning för att sedan efter Lunds Pen-klubbs diktföreställning njuta av kvarterets berömda kör Midnattskören som givetvis på slaget tolv gav prov på sin sångförmåga. Kvällen avslutades med jamsession då svenska folktoner blandades med trummor från sydamerika.

Dragkamp och cirkus

Under både lördagen och söndagen var det hela dagarna fullt med aktiviteter i Bananparken. I tältet

forts på sid 3

Barsebäcksmarsch i augusti

Alla kärnkraftsmotståndare som är intresserade av att arbeta med förberedelsearbetet inför den beslutade Barsebäcksmarschen (som ju är den 9 augusti, som alla vet) kom till ett första arbets- och informationsmöte nu på tisdag den 10 juni kl 19.00 på Lunds Stadsbibliotek, Studiecirkelrum 4.

På mötet lämnas information från den regionala Bar-

sebäckskommittén om det hittills beslutade och planerade arbetet.

Vi bildar en lokal kommitté i Lund och diskuterar vilka arbetsuppgifter vi kan ansvara för.

Välkomna!

Har du några frågor så kan du vända dig till: Barsebäcksmarschens regionkontor, Bergsgatan 12, 211 54 Malmö.

Inför sommaren

Som en stimulerande sommarunderhållning, eller varför inte, som ett stimulerande sommarnöje, vill VB:s ledarredaktion till tidningens läsare överlämna några små funderingar som till hösten bör ha resulterat i färdiga åtgärds paket.

Borgarna som numera styr och ställer både här och där, bedriver en målmedveten nedrustningspolitik över hela det kommunala fältet. Såväl inom landstinget som kommunen är det amputationsverktygen som gäller. Fungerande vårdformer för sjuka och gamla försvinner, skola och barnomsorg får minskade resurser. De flesta av oss har redan på något sätt kommit i kontakt med vad det kan innebära att leva i ett samhälle som genomsyras av konservativa och liberala värderingar, där en begränsad uppfattning över vad som är god ekonomi får råda istället för en helhetssyn på samhällsekonomin.

Vilka alternativ finns då till den borgerliga nedrustningsivern, kära VB-läsare? Vad kan en kommunistisk kommunalpolitik innebära? Vilka krav är centrala?

Är omprioriteringar en möjlig väg? Bör vi ta från kollektivtrafik och ge till barnomsorg, eller tvärtom? Har någon förvaltning eller verksamhet för mycket pengar att röra sig med? Har våra kommunalpolitiker presenterat möjliga områden för nedskärningar inom sina respektive intresseområden? Inom Vpk har vi en tradition att hellre behålla och utöka än att avstå och minska. Vi är inte vana vid att säga nej i vissa sammanhang.

Att kommunens utgifter ökar i kronor mätt från år till år är rätt naturligt. Dels har vi en inflation, dels ökar ansvarsområdena. Ny teknik inom industri- och energi-produktion kräver kontroll- och skyddsberedskap som kostar pengar som delvis får bekostas av det allmänna. Sådana utgiftsökningar är givetvis inte nödvändiga om produktionen beskattades på ett annat sätt, men i dag drabbar det oss. Samtidigt som utgifterna ökar stiger också inkomsterna, åtminstone om de högre lönerna hos kommuninvånare beskattas på ett rimligt sätt. Borde det kanske gå ihop av sig självt? Eller ökar våra krav på kommunal service ständigt så att kostnaderna måste bli högre? Vad är du kära VB-läsare beredd att betala? De någorlunda välbetalda lundaborna har kanske råd att betala lika mycket för sin kommunala service som de något fattigare grannarna i Malmö och Landskrona.

Givetvis är det inte en fråga enbart om att betala, det är också en fråga om vad man får, svarar du då. En helt riktig anmärkning Om du, d.v.s. vi, fick det vi vill ha, och eventuellt slapp det vi tycker är överflödigt, skulle vi då kunna tänka oss att också betala för detta via skattsedeln?

Lösandet av detta problem, kära VB-läsare, är det sommarnöje vi i Vpk-Lund har att erbjuda.

Vi närmar oss snabbt sommaren och dess fröjder. Men det är viktigt att inte möta den ideologiskt oförberedd — då hamnar man bara alltför lätt i det vanliga trasket av vita segel, nyslagent hö, kaffe med kron, skärgårdsfjärdar etc som sedan sekelskiftet har konstituerat Den Officiella Svenska Sommaren. Än sen då, kan man undra, vad är det för fel med det, lite romantik och eskapism kan väl inte vara så farligt?

En farlig fälla

Svaret är naturligtvis att det är livsfarligt. En snedvriden idealbildning är inte bara personligt deformande utan ett faktiskt hinder för att möta verkligheten sådan den är. Om man sitter en kall och regnig julförmiddag på ett mörkt kafé i Landskrona och tror att verkligheten är skyldig att servera en solig blomsteräng med vitklädda människor i Roslagen, blir man oförmögen att t ex lägga märke till den intressanta grannen vid bordet intill, ta till sig intrycken från Landskronas rika industrimiljöer eller för den delen ta båten över och gå Ven runt.

En elementär granskning

Men i stället för att ta upp det här ämnet i hela dess vidd, ska vi i dag nöja oss med att granska ett begränsat men viktigt inslag i stödet för den dominerande ideologin. Jag syftar på de texter som producerats av sångaren, diktaren, kompositören, målaren mm Evert Taube. Det sker efter viss tvekan — flera av Taubes sånger är ganska trevliga, jag sjunger dem gärna och tänker fortsätta med det. Lite distans till hans texter skulle dock inte skada och det är den enkla avsikten med det här. Men det ska inte döljas att den här texten har bemötts med de mest skruvade invändningar från redaktionsledningen — Taubeanhängarna skyr inga medel för att stoppa allt som inte enbart består av okritisk beundran för geniet. Det påstås t ex att det här inte berör förhållandena i Lund. Förmodligen fruktar man en massuppsägning av prenumerationer. Jag kommer att i huvudsak referera, ofta ordagrant, Lars Lönnroths analys i hans bok "Den dubbla scenen — Muntlig diktning från Eddan till Abba" som varmt rekommenderas.

Grammofoncharmör

Taubes bana i den svenska kulturella offentligheten kan karaktäriseras på följande sätt. På 1910- och 20-talen var han, en ung man från ett borgerligt adels-hem med konstnärliga ambitioner, en av dem som flöt upp i efterklngen från nittitalet och nationalromantiken — äldre kamrater i samma krets var Albert Engström och Erik Axel Karlfeldt. Det var en gruppering som hörde hemma i Stockholms borgerliga finkultur, och Taube var väl där en andraplansfigur med lätt vulgär anstrykning, en kollega till Ernst Rolf, som vid denna tid också använde sjömansrollen. På 1930- och 40-

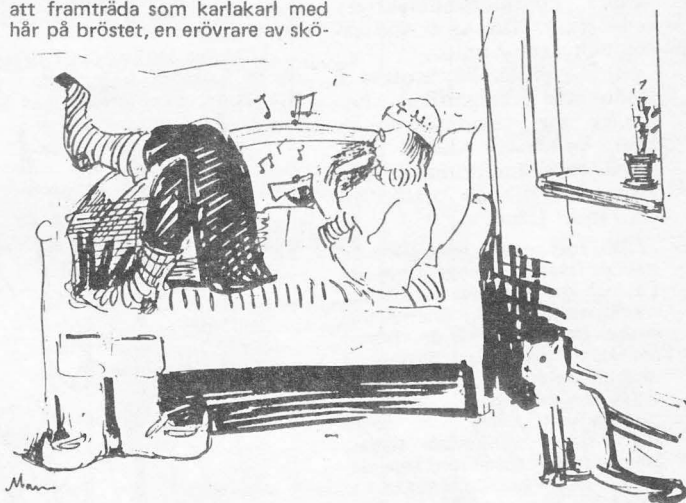
talen blev han en kommersiell artist, en framgångsrik grammofoncharmör i sjömansvissebranschen. Hans texter bygger på motsättningar mellan det hårda men romantiska livet till sjöss (dock med möjligheter till passionerad drifts-utlevelse) och det småskurna livet i land. "När han befinner sig hemma på landbacken i familjens sköte, blir stugan honom alltför trång och han längtar ut till stormarnas brus och exotiska hamns glädjekvarter. När han å andra sidan har flytt ut till sjöss, längtar han genast hem till fosterland, mor och fåstemö och den röda lilla stugan."

Motsättningen är som Lönnroth påpekar karaktäristisk för det oskariska samhällets borgerliga män. Å ena sidan behovet att skydda den borgerliga familjedyllen från tidens upplösningstendenser, å andra sidan önskan att framträda som karlarakt med här på bröstet, en erövare av skö-

Taube föreställer sig att överklassens kvinnor är mer veka och förfinade än underklassens och därför mer värnlösa vid mötet med en riktig man som Fritiof. Fritiof blir också mer av konstnär (Taube uppträder vid denna tid gärna i smoking) och konstnärsrollen är demonisk enligt den syn Taube övertagit från nittitalisterna. Hela världen ska läggas för hans fötter:

"O bugen er slavinnor uti slöjor och salopp och ställ er här på sidorna och skåden vär galopp! Där går en här som frös och svalt och segrade ändå den går med sång, den går med spel till Spanien och Bordeaux"

Enligt Taubes egen uppgift ska den här visan ha hört till general Mannerheims favoriter, och som

na kvinnor och fjärran kontinenter. Genom identifikationen med sjömannen lyckas man förena idealen och de manschauvinistiska idealen framstår klart: vi har dels "tösen därhemma" som troget väntar på återkomsten från det villande havet, dels "tösen därute", en exotisk skönhet man träffar på en bar och sedan överger. Karaktäristiskt är också att sjömanshjälten, t ex Fritiof Andersson, inte är någon underklassfigur utan en man som rör sig i de bästa kretsar och kan dricka te med konsulinnor.

Mer demoni

Den erotiska symboliken byter under dessa år karaktär. Tösen därhemma blir en borgerlig dam på sommarnöje som fröken Rosa. Fritiof blir alltmer demonisk när han höjer sig på den sociala skalan. Danspartnern jämför sig skämskt med anden i havsörnens klör:

"Min herre, att ni är en örn och jag en and- det tycker jag - det riktigt känner jag ibland och därför är jag också rädd för era klör. Ni är nog farlig - mycket farlig säger mor"

Lönnroth säger förefaller det helt begripligt med tanke på den imperialistiska ideologin. Allt tyder på att Taube själv upplevde dessa årtionden (då han alltså var oerhörd produktiv) som förödmjukande för sitt konstnärliga medvetande, samtidigt som han når stora kommersiella framgångar. Han blir alltmer deklarerad i förhållande till det kulturetablissemang han från början velat tillhöra, han klagar över den moderna poesins obegriplighet och anser sig själv missförstådd, på ett sätt som inte är alltför olik Sticks Andersson på 60-talet. Han såg ständigt sina engagemang som tillfällighetsjobb på vägen mot genombrottet i den kulturella borgerliga offentligheten och han skäms över sina eftergifter åt det som han uppfattade som publikens tarvliga smak.

Folklig ideologi

Räddningen kommer kategoriskt nog på 50-talet, Taube "återupptäcks" av de poeter som lyckas göra den folkliga visan och kabarekonsten litterärt fashionable, inte minst genom TV. Han börjar från den politiska vänstern betraktas som en företrädare för "folkets kultur". Det är en skärande ironi,

VB om VB

när han faktiskt kan ses som en av våra mest högborgerliga poeter, en kungatrogen och nationalromantisk efterklangspoet med nietscheansk färgad beundran för imperialistiska karlar. Han lyckas göra nittiotalsismen till en folklig ideologi som trots alla dödförklaringar fortfarande lever och blomstrar (lägg t ex märke till hur "Öppna landskap" blir populär under 80-talets högervåg och Svenska Dagbladet utnämner Lundell till en ny Taube). Till centerstämman i Uppsala nu i juni föreligger en motion om att centern ska skaffa sig en partisång och som förslag anges "Änglamark", vilken tydligen förmodas motsvara centerpartiets miljöpoltiska ambitioner.

Myten

Lönnroths eleganta huvudnummer är en analys av "Fritiof och Carmencita", denna visa om Samborombon utan vilken ingen svensk personalfest kan gå av stapeln, men den överlämnar jag åt läsaren att själv finna fram till. Taubes personliga framträdanden på äldre dagar brukade karakteriseras som spontana och improviserade, med blandning av sång, recitation och berättande. Hans framträdande var i själva verket ett kabarenummer som han haft ett sekel på sig att träna in. Den som framträdde var inte någon "personlig" Taube utan den halvt mytiske trubadur som går under hans namn eller några av hans alter egon som Fritiof Andersson och Rönnerdahl, Fritiofs mera sofistikerade efterträdare.

Det tillkommer andra att döma om det konstnärliga värdet i Taubes produktion, vad jag har velat göra här är att förmedla den sociala dimension som Lönnroth har lyft fram. Det konstnärliga värdet av Zorns och Liljefors produktion kvarstår oberoende av deras sociala förhållanden, men vi kan förstå dem bättre när vi ser dem i deras klassmässiga och ideologiska sammanhang. Min personliga reflektion över Taube är att han är skicklig på att integrera text och musik, en musik som dessutom rör sig just så mycket utanför de mer klichéartade dansbanetongångarna att man upplevt resultatet som en fräsch nyvinning. Hans livslånga arbete på att bygga upp myten om sig själv och hans skicklighet i att få den folkligt förankrad undgår heller inte att imponera.

Sjung gärna Taube

Strindberg säger någonstans att man kan häda Gud och kränka flaggan och konungen, men om man säger något ofördelaktigt om Bellman så är man illa ute. Det gäller nog samma om Taube i våra dagar och det ska inte förnekas att Veckobladets sommaruppehåll kommer lägligt. Själv går jag närmast under jorden. Sjunga gärna lite Taube under sommaren, men tänk på vad du sjunger. Trevligt sommar!

Lucifer

Detta är VBs sista nummer före sommaren. Vi återkommer med nr 22 den 22 augusti. På återseende!

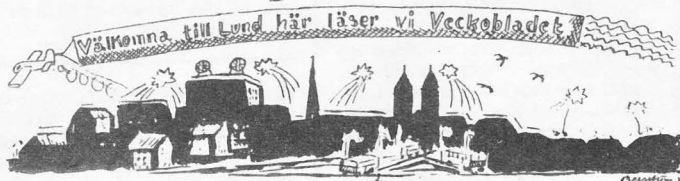
Redaktionen har haft ett möte för att sammanfatta våren och förbereda hösten, och därifrån kan följande meddelas:

Gott om material

Vissa nummer har känts kompakta har några bland läsarna tyckt. Det beror väl på att materialtillströmningen har varit ovanligt god under våren. Vi har ändå inte haft plats att publicera alla bidrag som har sänts in.

väl mycket tyckande och väl lite information i TV. Nu har även den kommunala spalten ibland haft en slagsida åt tyckandet, men det har vi uppmärksammat och ska försöka att rätta till. Klart är att den lyft fram många intressanta nyheter som annars nog hade gått redaktionens näsa förbi.

Nytt är också att ett par bokförlag haft annonser i VB under våren. Det har handlat om progressiva förlag med bra böcker som vi gärna har informerat läsarna om. Dessutom har det ju gett en del pengar, och de är välkomna i ett läge där upplagan fortfarande är

Ett slag blommade insändaravdelningen kraftigt och det är bra: insändare är i regel både viktiga och läsvärda. Stundtals har de kanske blivit väl många och långa med tanke på VBs begränsade utrymme, men i princip är de alltså mycket välkomna. Inte minst gläder oss bidragen från läsare på andra orter än Lund.

Referaten av offentliga möten och evenemang har också varit fler än tidigare, även om det ännu finns stora luckor i vår bevakning. Det är en betydelsefull verksamhet som de stora tidningarna tenderar att försumma alltmer. Initiativ från VBs läsekrets är varmt önskade.

Från det kommunala

Ett nytt fast inslag i tidningen är notisspalten "Från det Kommunalala" för vilken vpks kompolgrupp svarar. En tanke med den var att ta hänsyn till de återkommande påpekandena om att det är

på väg neråt.

Kulturbevakning

Som vanligt har vi inte på långt när kunnat leva upp till våra ambitioner, men det hindrar oss inte från att skaffa nya. Till hösten har vi t ex lovat oss själva att förbättra den lokala kulturbevakningen. Den är f n hyfsad när det gäller böcker om Lund, men när det gäller t ex teater och konstutställningar återstår det mesta att göra. För det behövs dock hjälp av nya medarbetare. Hör av er!

Vi tar också in fler volontärer i redaktionen. Jobbet innebär ett långt arbetspass var tredje onsdagskväll och lite småskrivande däremellan. Särskilt kvinnor skulle uppskattas, inte minst mot bakgrund av att den enda kvinnan i redaktionen, Karin Blom, lägger av.

Mårten Dunér växlar ner till redaktör. Alternanderande redaktörer i höst blir alltså Finn Hagberg och Gunnar Sandin.

Från det kommunala

Västra ringen igen

För ett tag sedan beslutade kommunstyrelsen efter en dispyt mellan s och m att säga nej till Västra ringen. Sedan har spelet fortsatt. Landshövdingen har träffat kommunalråden Gun Hellsvik (m) och Claes Göran Jönsson (s) och påtalat regionala problem; särskilt Staffanstorps och Kävlinge är i behov av vägen. Efter sammanvigningen av landshövdingen beslutade s och m på senaste kommunstyrelsemötet att Lunds kommun nu ställer sig positiv till Västra ringen. Småpartierna röstade emot.

Fördärvet

Borgarna var oeniga i kommunstyrelsen om framtiden för Fördärvet (hörnet Östra Mårtensgatan-Östra Vallgatan). C, fp och mp hade olika förslag om bevarande, men moderaternas yrkande gick igenom, att ägaren ska kunna riva det nuvarande huset och bygga ett nytt tvåvåningshus. Vpk ville att kommunen ska köpa huset för bevaring, vilket även s ville, men de senare valde att lägga ner sina röster för att inte få igenom ett minoritetsbeslut som majoriteten sedan ska administrera!

Lilla Teatern

En enig kommunstyrelse tillstyrkte förslaget om att Lilla Teatern ska flytta in i gamla bankhuset vid Stortorget.

Försäkring för skolbarn

För ett år sedan fattades beslut i skolstyrelsen om att alla barn i kommunen ska helhetsförsäkras. Kostnadsunderlaget har senare visat sig vara felaktigt, det blir 96 000 kr dyrare än beräknat. Nu vill borgarna riva upp beslutet, och ärendet kommer upp i fullmäktige.

Kontorisering

Borgarna i kommunstyrelsen beslutade tillstyrka kontorisering av ytterligare en lägenhet i centrum. Hyresnämnden har bedömt den vara en god bostadslägenhet, men trots detta kommer, i bostadsbristens Lund, en bokföringsbyrå att flytta in på Klostergatan.

forts. från sid 1

var det olika uppträdanden och teater för barn, på gräsmattan utanför satt folk och fikade, pratade med varandra, barn sprang runt och olika tävlingar besågs och applåderades. För de yngre gällde det att vinna trehjulstävling och lådbilsrally, alla åldrar kunde ställa upp i schackturneringen och de olika gårdarna kämpade för sin ära i dragkamp och brännboll. Brännbollen vanns överraskande av H-gården över fjolårsvinnarna och storfavoriterna från B. Segern i dragkampen drogs hem av de väldiga männen och kvinnorna från P-gården.

Dagaktiviteterna fick sin höjdpunkt i en cirkusföreställning var dag då clown, akrobater, trollkonstnärer och domptörer av kaminer uppträdde i en fartfylld, rafflande föreställning till tonerna av den eminenta cirkusorkesteren.

Disco och dockteater

Lördagskvällen fortsatte även den med musik. I tältet inledde Micke och hans vänner, Jesper och Compani samt Martines band för en ungdomspublik som sedan drog sig över till gillestugan och disco. I tältet fortsatte det med

musik och dans till toner av Sten Gustens, områdets husband, och De Lux där Bengt Erlandsson skördade publikens gunst som sologittarist.

Efter en lång helgs festande, vimmelkantig av turer i den vinddrivna karusellen och med magen full av frusna bananer var det så bara till att riva tältet, samla ihopa skräpet och banka sig på sin gårdsplan för att för granarna berätta om sina insatser i dragkampen hur man skratat åt Thomas Wiehes dockteater eller hur roligt det åter var att svänga påkarna till Sten Gustens musik.

Har du flyttat?

Skicka hela adressdelen med din gamla adress till Veckobladet,
Bredgatan 28, 222 21 Lund. Min nya adress är:

Adress:
Postnummer: Postadress:

Svar till Tove Klette

Jag får tacka Tove Klette för den snabba kontringen. Det är skönt att folk inte tillåter påhopp hur som helst. Men i det här fallet är jag inte helt säker på att hela sanningen sipprat fram.

Att Tove Klette, som inte är buskabyg av sig, ändå befann sig bakom en buske, spanande mot plankande ungdomar vid karnevalsstängslet mot Kyrkogatan, får väl nu anses förklarad av att Klettens vitala gamla mamma pustade ut på en bänk därstädes, och kanske nyfiket hjälpte till att vaka över gränsen. För fanns även Tove Klettens make närvarande, och trots att han inte verkade så där väldigt engagerad gjordes månånda en del rättssociologiska registreringar.

Nåväl, Tove Klette behöver ju egentligen inte försvara att hon verkar för lag och ordning, men jag och kanske några andra gillar inte skvalderbyggeri i samband med plankning, som får anses tillhöra en mer godartad brottslighetskategori. Kanske minns vi oss egna ungdomssynder, kanske tycker vi synd om en del penning-svaga men viga ungdomar.

Mitt intryck är väl också att dessa pågar inte hör till de farliga så länge de inte fångas in. Så därför bör man antingen bevaka stängslet så att de inte vågar plankka eller låta plankning ske och inte jaga dem. Så fungerade det också normalt under karnevalen.

Men Tove Klettens självpatagna bevakning av stängslet bidrog till att hetsa upp stämningen vid Mash-tälten, som ju var en synnerligen trygg plats där välvuxna medicinstuderande (bl a min egen son) på liten yta samsades med stadgade karnevalsbesökare av familjen Klettess sort.

Tove Klette inskred tydligen när en av Mash-flickorna utsattes för hotfulla tillmälen, och det är ju varken borgerligt eller osympatiskt, men sedan tror jag att jaktinstinkterna tog överhand och Klette förvandlades till den skvalderbyttan som jag beskrev i mitt kaseri.

Finn Hagberg

Lundakanalen – en sparv i tranedansen

Televerket har nu mullvaderat Lund och med sedvanlig tentakelburdusitet befäster den USA-influerade smörsmetskulturen sin ställning i de lundensiska hushållen. Via kabel-TV.

Rockvideospektakel av medioker karaktär och annat underhållningstjoflöjt klafsar på i plufsig etermediablaha.

Mitt i denna smörja, ständigt kämpande för en plats under kamerallinsen, sidan om (men helst i stället för) Sky Channel m.m. befinner sig Lundakanalen.

Lokaltv är en möjlighet för den driftiga att nå ut till folk. En möjlighet för den fantasifulle att fånga folk. En möjlighet för vänstern...

Något som amförtéatergruppen "ajabaja" försökt ta tillvara. Under maj och juni kommer Lundakanalen att visa ett antal av deras sketcher med kritiska och feministiska undertoner. Helt apropå och utan förvarning. Ryktet förtäljer att "ajabaja" är

Lunds märkvärdigheter

Lund är en stad med många attraktioner, men många är nog inte kända bland stadens alla invånare. Känner ni t ex till "Primalskriket från Delfi"? Varje kväll prick 23.00 ljuder från studentbostadsområdet Delfi på Norr ett mäktigt skri. Det är de hemmavarande Delfiborna som via balkonger, fönster och från gården lättar på det själsliga trycket i enlighet med primalskriksterapeuten Janovs idéer. Enligt uppgift har traditionen hållits levande ända sedan slutet av sjuttitalet och regulariteten är stor – skriet utblir i regel enbart i samband med stark kyla utomhus. Den som inte tror på det här kan vi bara ge rådet att kolla själv.

en grupp med fräck fantasi och flippig förmåga. Kan det vara möjligt? I TV? Den som betalt avgift för kabel-TV får se. Ingen inom vänstern. Väl?

CB

LÄS FILOSOFI I SOMMAR

Filosofiintresset blommar som sällan förr – märk DNs nyss avslutade, stora debatt, initierad av f d lundafilosofen Ingvar Johansson. Varför inte använda sommaren till att läsa några mastiga filosofiböcker som det annars aldrig blir tid till?

Vad sägs t ex om:

Theodor W Adorno m fl
Kritisk teori – en introduktion

520 s, 160 kr.

Volymen innehåller en lång rad klassiska artiklar ur Zeitschrift für Sozialforschung:

Horkheimer: Förord
Fromm: Om en analytisk socialpsykologisk metod och uppgifter

Horkheimer: Det senaste angreppet på metafysiken

Marcuse: Kampen mot liberalismen i den totalitära statsuppfattningen

Horkheimer: Judarna och Europa

Neumann: Behemoth

Benjamin: Konstverket under den tekniska reproduktionsåldern

Adorno: Brev till Walter Benjamin av den 18 mars 1936

Löwenthal: Knut Hamsun. Till den auktoritära ideologins förhistoria

Adorno: Om populärmusik

Adorno: Kulturkritik och samhälle

Horkheimer: Förnuftets slut

Marcuse: Några samhälleliga konsekvenser av den moderna teknologin

En Sverigeaktuell filosof är Agnes Heller som nyss var i Stockholm. Av henne finns på svenska:

En bekännelse till filosofin

192 s, 92 kr.

Kan man fortfarande bedriva praktisk filosofi i klassisk mening, och dessutom från vänsterradikala utgångspunkter? Det gör den ungerska filosofen Agnes Heller i denna bok.

Klarar du sen att ge dej i kast med Ernst Bloch?

Detlev Horster
Ernst Bloch – en introduktion

120 s, 40 kr

Ingen har haft en sådan känsla för den visionära halten i marxismen, ingen har så djupt och brett trängt in i det utopiska tänkandets historia, ingen har heller på marxistisk grund byggt upp ett så allomfattande metafysiskt system som "oktoberrevolutionens tyske filosof": Ernst Bloch.

Slutligen rekommenderas:

Benedikt Spinoza
Etik

300 s, 78 kr.

Beställ från

RÖDA BOKFÖRLAGET
Seglaregatan 4
414 57 GÖTEBORG

LUNDS lilla PENKLUBB. Säsongen avslutas med picknick idag fredag 6/6. Medtag egen förning! Samling kl 18.30 (Obs tiden!) vid Lidforss' örn, Stora grasmattan, Botan. Vid regn Café Balzac.

Kompol har möte måndagen den 9 juni kl 19.30 hos Kajsa Theander, Sunnanväg 14. Beredning av fullmäktige.

VECKOBLADET

Detta VB gjordes av Karin Blom, Lars Borgström samt Märten Dunér. Nästa nummer av VB kommer ut i augusti

